

РЕШЕНИЕ

№ 5181

гр. София, 14.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разглежда дело номер **12095** по описа за **2024** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. М. С., чрез адв. Д. С. от САК, срещу Решение № 3646/08.08.2024 г., постановено по НАХД № 5203/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-033995 от 21.02.2024 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Н. М. С., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Касаторът оспорва решението като неправилно, постановено в противоречие с правилата на материалния закон. Акцентира че, за да е съставомерно поведението на санкционираното лице първо то е следвало да знае, че има издаден индивидуален административен акт, сетне - същият е следвало да е влязъл в сила към момента на съставяне на процесния АУАН. Посочва, че съставът на СРС не е отчел, че служебното прекратяване на регистрация на МПС представлява индивидуален административен акт, който засяга пряко правната сфера на притежателя на ППС, този акт не е съобщен на лицето по реда на АПК, поради което не е влязъл в сила.

Твърди, че съдът неправилно не е отчетел, че нито в АУАН, нито в НП е посочена датата, на която лицето е придобило процесното МПС. Това обстоятелство ограничава възможността както на лицето, така и на съда, да направи проверка изтекъл ли е в действителност двумесечния срок, вменяващ задължение на собственика да пререгистрира придобитото ППС. Претендира отмяна на решението и потвърденото с него НП. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – в писмени бележки от 27.01.2025г. оспорва жалбата. Моли процесното съдебно решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXIII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Софийски районен съд е установил следната фактическа обстановка: на 27.07.2023 г. в централна база на АИС - КАТ бил отразен договор за продажба на МПС - „Сузуки Д.“, с рег. № СО 6792 СР, с приобретател Н. М. С., ЕГН [ЕГН]. По делото няма данни новият собственик да е извършил пререгистрация на автомобила в двумесечен срок от придобиването му. На 07.11.2023 г. около 11.17 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят С. управлявала лек автомобил марка „Сузуки“ модел „Д.“ с рег. № СО 6792 СР, нейна собственост, като била спряна за проверка от служители при отдел „Пътна полиция“ СДВР. След извършена справка, направена чрез Оперативно-дежурна част на Отдел „Пътна полиция“, се установило, че управляваното от жалбоподателя МПС било с прекратена регистрация, считано от 28.09.2023 г. Във връзка с посоченото обстоятелство младши автоконтрольор С. В. Д. от ОПП - СДВР съставил срещу водача Н. С. акт за установяване на административно нарушение № GA 632930/07.11.2023 г., изразяващо се в управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред - нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. АУАН бил съставен в присъствието на свидетел - очевидец на извършването и установяването на нарушението, както и на жалбоподателя, който получил екземпляр от същия срещу подпис. Материалите по административнонаказателната преписка ведно със съставения АУАН били изпратени в 08 РУ-СДВР с мнение, че са налице данни за извършено престъпление от общ характер. С постановление от 29.01.2024 г. прокурор от СРП отказал да образува досъдебно производство, доколкото за реализиране състава на чл. 345, ал. 2 от НК се изисква умишъл, а прокурорът направил преценка за липса на виновно поведение у жалбоподателката, поради което е счел извършеното от нея за несъставомерно по чл. 345, ал. 2 НК. Материалите били изпратени на началника на ОПП - СДВР за преценка за ангажиране административнонаказателната отговорност на дееца за допуснатото нарушение по ЗДвП. Въз основа на така получените материали началник група в СДВР ОПП издал процесното наказателно постановление № 23-4332-033995 от

21.02.2024 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на жалбоподателя С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че е налице нарушение на чл. 140 ал. 1 от ЗДвП, доколкото С. не е изпълнила вмененото по закон задължение в предвидения двумесечен срок от придобиване на собствеността върху процесното ППС, да извърши съответната регистрация. Изложени са мотиви, че обстоятелството дали собственикът на автомобила е бил уведомен за служебната дерегистрация е ирелевантно по отношение на състава по чл. 140, ал.1 от ЗДвП, тъй като законът не вменява такова задължение на административния орган. Посочва се, че нарушението, за което е санкционирано лицето, произтича изцяло от неизпълнението на задължението за регистрация на ППС по надлежния ред, и като не изпълнил това, правилно била ангажирана спрямо него административнонаказателната отговорност.

Решението е неправилно. Съгласно посочената в НП като нарушена норма на чл.140, ал.1 от ЗДвП „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 ЗП“. На следващо място в санкционната разпоредба по чл.175, ал.3 от ЗДвП е предвидено, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. По аргумент от чл.7, ал.2 от ЗАНН за да се приеме, че водачът е осъществил от субективна страна нарушение по чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП не е необходимо наличието на умисъл доколкото в нормата не е посочена конкретна форма на вина. В този смисъл съставът на нарушението може да бъде извършен както при умисъл, така и при непредпазливост.

Съгласно чл.186, ал.1, т.10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, регистрацията се прекратява по чл.143, ал.15 от ЗДвП, когато собственика на ППС в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Действително, в наредбата не е предвидено задължение за административния орган при прекратяването на регистрацията на ППС да уведоми за това притежателя на ППС. Следва да се има предвид, че това действие от страна на административния орган представлява ПАМ и като такава, налагането ѝ е свързано със задължението за уведомяване на лицето. Обстоятелството, че превозното средство подлежи на дерегистрация в хипотезата на чл.143, ал.15 от ЗДвП, не презумира знанието на собственика относно този факт, доколкото той не би могъл да знае точно в кой момент автомобилът е дерегистриран. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г. на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС. В случая безспорно установено е, че регистрацията на МПС със „Сузуки Д.“, с рег. № СО 6792 СР е била прекратена служебно с отбелязване в централна база на АИС-КАТ

на 28.09.2023 г. Липсват доказателства собственикът и водач Н. С. да е уведомена от административния орган или по друг начин да е знаела за извършеното прекратяване на регистрацията. Това обстоятелство изключва умисъла при извършване на деянието, но доколкото на санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали деянието е извършено по непредпазливост. Като лице, ползващо моторно превозно средство, Н. С. е била длъжна да установи дали то отговаря на законовите изисквания преди да започне да го управлява. В случая обаче без лицето да е изрично уведомено, не съществува процедура или друг способ за проверка на това обстоятелство от страна на водача. Ето защо, следва да се приеме, че на датата на установяване на нарушението, а именно 07.11.2023 г. на водача не е било известно, че автомобилът е deregистриран, следователно той не е осъзнавал общественотоопасния характер на действието по управление на автомобила и не е предвиждал или допускал настъпването на общественотоопасните му последици. Поради това, в случая не е налице и втората форма на вина – небрежност, тъй като незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. В този смисъл неосъществяване на елементите от субективна страна от състава на нарушението по чл.175, ал.3 във вр. чл.140, ал.1 от ЗДвП прави деянието, за което е санкционирана Н. С. несъставомерно. Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него следва да се постанови ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция, платено в брой съгласно договор за правна помощ на л.12. Основателно е възражението за неговата прекомерност предвид ниската фактическа и правна сложност на делото. Поради това същото следва да бъде редуцирано до минимума, предвиден в чл. 18, ал.2 във връзка с чл.7, ал.2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, и чл. 222, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3646/08.08.2024 г., постановено по НАХД № 5203/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав, ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 23-4332-033995 от 21.02.2024 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Н. М. С., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. М. С. сумата от 400лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

